

تصویرسازی معاصر آمریکا

● میرداد صدیقی
● قسمت هشتم

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
رتال جامع علوم انسانی

دویست سال تصویرسازی آمریکا
200 YEARS OF
AMERICAN ILLUSTRATION

فصل هفتم

هوارد پایل و مدرسه برندی واین

اگر بتوان یک نفر را پدر تصویرسازی آمریکا نامید آن شخص هوارد پایل است. او هنگامی به بلوغ هنری خود رسید که هنوز گراورچویی متداول بود و در طول یک دهه جای خود را به روش عکاسی واگذار نمود. با پیشرفت این شیوه تصویرسازان از بند حکاکان روی چوب رها گردیدند. از این رو می‌توان ورود او را هم‌زمان با آغاز عصر جدید تصویرسازی دانست. او با تکیه بر دو سرمایه وجودی خود، تمام موانع و بندهای بازدارنده را از سر گذراند و پیروزمندانه سیطره خود را گسترش داد. اول این که او تصویرسازی فوق‌العاده عالی بود و تاکنون کسی از نظر توانایی، نگارش و تصور به پای او نرسیده است. دوم این که او بزرگترین آموزگار تصویرسازی در آمریکا بود. آموزشها و دستورات عملی او سه تا چهار نسل از تصویرسازان را هدایت کرد و هنوز هم گمان می‌رود روح او در بخش پهناوری از تصویرسازی حاکم است.

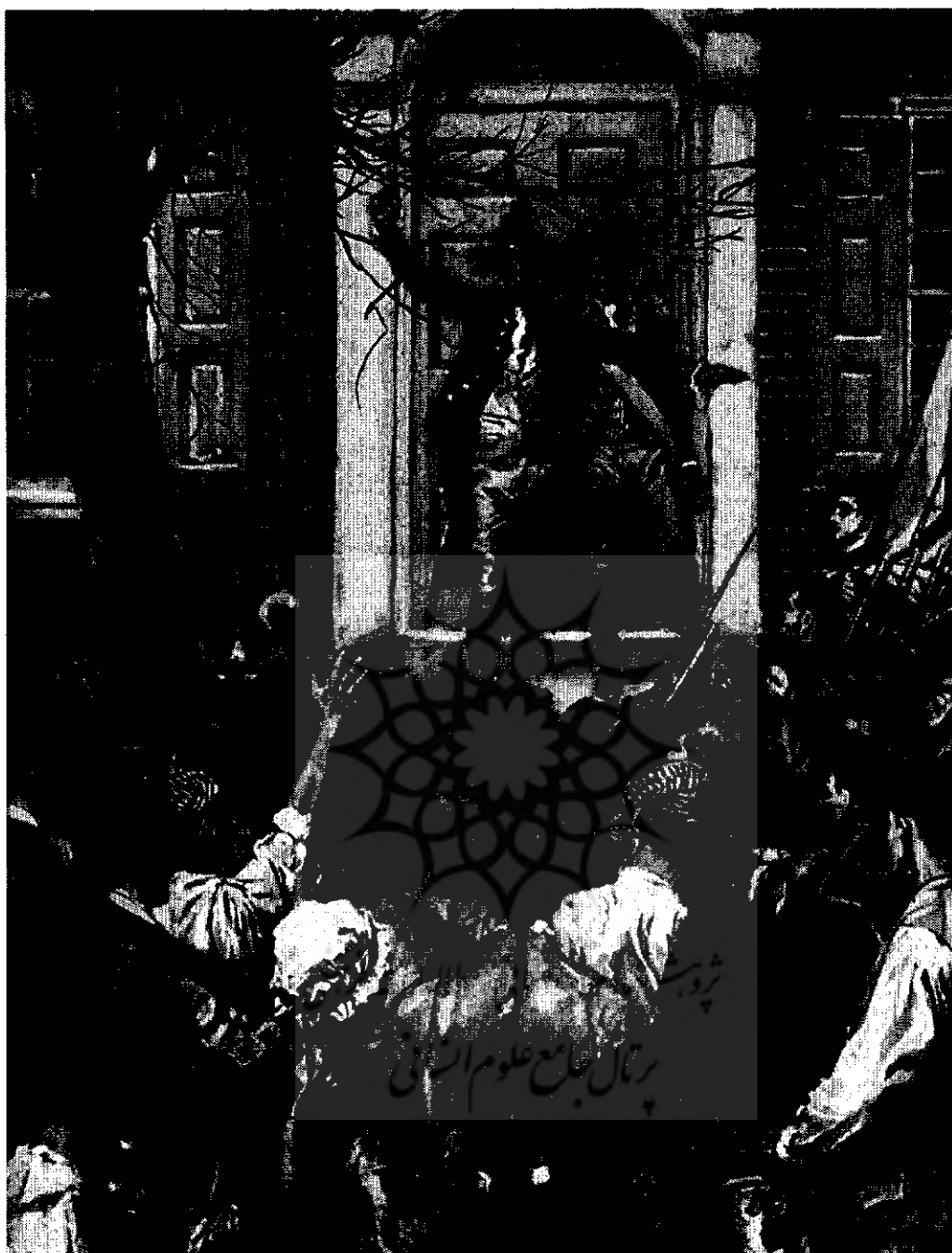
او از اوآن کودکی عاشق تاریخ بود و این موضوع خواهی‌نخواهی در تصویرسازیهای بعدی او تأثیر داشت. در تاریخ ۲۵ دسامبر ۱۸۸۰ در شماره‌های هفته‌نامه هارپرز تصویرسازی (صبح کریسمس در نیویورک قدیم) از او به چاپ رسید. و به نظر می‌رسد که او به طور حرفه‌ای وارد کار تصویرسازی تاریخی شده باشد. این زمینه‌ای است که پس از آن پایل بخش

قابل توجهی از زندگی خود را صرف تصویرسازیهای گوناگون در این زمینه نمود. نیاکان او مهاجران فرقه کواکر بودند (این فرقه مسیحی رسوم مذهبی را قبول نداشتند و مخالف جنگ و خشونت بودند) آنها سالها پیش به دره براندی واین که در آن زمان جزو قلمرو سرخ‌پوستان بود وارد شده و اسکان گزیدند و با وجود درگیری‌ها و جنگهای خانه به خانه شورش‌ها در آن منطقه به زندگی ادامه دادند. بنابراین طبیعی به نظر می‌رسد که عشق به تاریخ آمریکا برای تمام عمر او را به خود مشغول کرده باشد.

دو مجموعه از گسترده‌ترین و مهمترین تصویرسازیهای تاریخی او با گراورچویی (یک سری برای کتاب «تاریخ مردم آمریکا» توسط ویلسون و مجموعه دیگر برای کتاب «تاریخ ایالات متحده» توسط جیمز تراسلوآدامز) به چاپ رسید. او در هنگام تصویرسازی روی چوب برای ویلسون چند مورد بی‌دقتی‌هایی را در متن کتاب کشف نمود و به طور دوستانه برای نویسنده یادداشت نمود و پاسخ بسیار دوستانه و قدرشناسانه‌ای از او دریافت کرد. ناشران نیویورک که به زودی استعداد دوگانه او را در نوشتن و تصویرسازی ارزیابی کرده بودند او را در شیوه کار خود آزاد گذاشتند که نتیجه آن شماری تصاویر برای مجله جدید ماهانه هارپرز در ابتدای سال ۱۸۸۰ گردید.

اگرچه کتابها و تصویرهای زیادی را او در سنین

تصاویر جنگ داخلی که او ساخته بود در اوج خود به شکل پرده بزرگی از صحنه جنگ نشویل زینت بخش سالن پذیرایی کنگره مرکز ایالت مینیاپولیس در مینه سوتا گردید.

با گذشت سالها صدها تصویر تاریخی از پایل در مجلات و کتابها به چاپ رسید. آنها به درک و ثبت موضوع در ذهن دهها هزار نفر یاری نمودند. این تصاویر تا حدودی همه ما را در مشاهده پیشگامان

میانی اجرا نمود. ولی در واقع آنها بیانگر تاریخ دوران جنگهای استقلال و سپس جنگ داخلی در سرزمینهای مستعمراتی وطنش بودند که او را بیش از هر چیز به خود مشغول نموده بود. او به هنگام کودکی عبور لشکرهای فدرال را با لباسهای آبی نو و تمیز که از ویل مینگتون به سوی ویرجینیا و خط اول جبهه می رفتند و بازگشت ژنده پوشان مجروح با لباس خاکستری را به عنوان اسیر و زندانی دیده بود.

هموار کننده راه دیگران مانند: زن و مرد دهقان، سرباز زنده پوش شورشی، سرباز کت قرمز انگلیسی، تاجر سرخ پوست، زمیندار و برده، مشارکت داده است و پس از آن این تصویرهای ذهنی به صحنه نمایش، فیلم سینمایی و صفحه تلویزیون منتقل گردید. این زنجیره، تأثیر بیشتری در ذهن عموم به جای گذاشت تا نوشته های کتابهای تاریخی. همان طور که تمام هنرمندان بزرگ نیروی تشخیص وسیع دارند، پایل با فراست خدادادی درباره تاریخ، پیش از این که خواندن کتابهای تاریخی به او داده باشند برداشت می کرد، یعنی با پیروی از ذهنیت خود کمبودها را اصلاح می کرد و با اراده ای محکم به اجرا می پرداخت. در

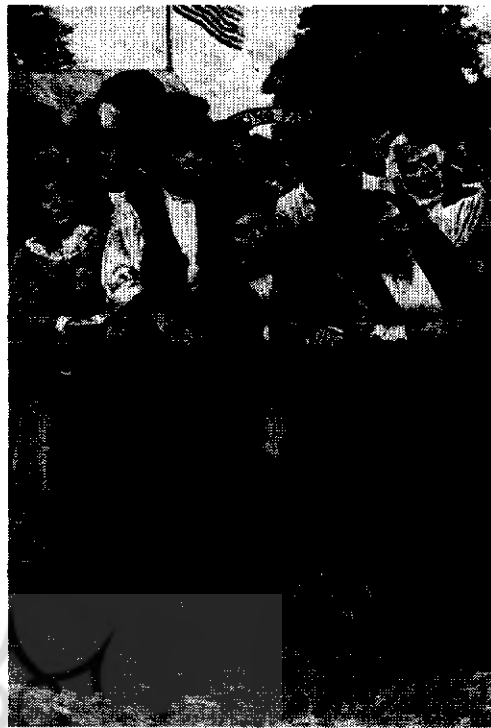
شهر اوویل مینگتون، برای کار او محل مناسبی وجود نداشت، ولی در نزدیکی فیلادلفیا سه مدرسه هنر دایر بود که یکی از آنها قدیمی ترین مؤسسه کشور به نام آکادمی هنرهای زیبای پنسیلوانیا بود. او تقاضای خدمت در آنجا را نمود که مورد قبول واقع نشد، ولی به زودی از جانب دانشگاه علم و صنعت و هنر در کسل از او دعوت به کار گردید. او این دعوت را پذیرفت و دوره تصویرسازی عملی دایر گردید. این اولین موفقیت سریع او بود و اولین کلاس او که حداکثر ظرفیتش ۳۹ نفر بود با استقبال شاگردان

زیادی روبرو شد. گرچه این کلاس اولین تجربه او بود ولی به زودی برای او و شاگردانش آشکار شد که او یک مربی ذاتی است. بازتاب آموزشهای او با ارائه کارهای عالی از جانب هنرآموزانش آشکار گردید. در حالی که او احساس می کرد خود از شاگردانش چیزهایی یاد گرفته است. از تعداد تقاضاهای زیادی که برای شرکت در هنر کرده او می شد، او می توانست از طریق مصاحبه تعداد کمی را که دارای استعداد بودند انتخاب کند و تمامی برگزیدگان او پس از چند سالی با موفقیت وارد میدان کار می شدند و در میان آنها کسانی مانند: ماکسفیلد پریش، ویولت اوکلی، کلاید دولند، جسی ویلکاکس اسمیت، الیزابت شپین گرین، شارلوت هاردینگ، آستانلی ارتورن، والتر ایورت و فرانک شونور به شهرت و اعتبار بالایی دست یافتند و چهره های شناخته شده ای در مجلات و کتابهای منتشر شده گردیدند.

پس از موفقیت سال اول، تقاضای ورود شاگردان روز افزون شده بود و کمبود وقت موجب شده بود که او از کار در آتلیه بازماند. از این رو او مجبور به اتخاذ روش ابتکاری برای آموزش گردید که تا پایان عمر از آن پیروی کرد.

200 YEARS AMERICAN ILLUSTRATION

خود انتخاب نمود و تقریباً تمام رنگ به پایان رسانید. من از تمام نمونه‌ها عکس گرفتم و به دوستانم در انتشارات برادران هارپرز نشان دادم، آنها اظهار تمایل کردند که تقریباً تمام تصویرهای ساخته شده در تابستان و تصاویر دیگری که در کلاسهای فصل تحصیل در دانشگاه توسط این هنرجویان کشیده شده است را در مجله هارپرز هفتگی به چاپ برسانند... علاوه بر این نمونه‌ها یکی از هنرجویان پرکار و تصویر برای مجله مک کلورز به انجام رسانیده است و سایرین هم کتابهای مصوری را برای مؤسسه «هافتون میفین و شریک» و «مؤسسه دانمید و شریک» به عهده گرفته‌اند. البته این موارد بخشی از وقت تابستانی را گرفته است، ولی آموزش اصلی من هدایت آنها به تکامل کار دانشگاه است. آنهایی هم که کارشان همراه با تاخیر است، به دلیل تعهد به انجام کتابهای مهم اشاره شده می‌باشد که قرار است برنامه دانشگاه را با هزینه خود به پایان برسانند.» این گزارش گویای تصویر ثابتی از سراسر دوران مربی‌گری پایل است که به طور معمول کار هنرجویان پیشرفته خود را در برابر ناشرین نیویورک به نمایش می‌گذاشت. سالها هنرجویان پایل یکی پس از دیگری با توصیه او به صف حرفه‌ای‌ها پیوستند. ولی این موفقیت عظیم در دو دوره تابستانی، کلاس‌های فصلی معمولی زمستانی را از چشم او انداخت و او به این نتیجه رسید که اگر بتواند، با تماس نزدیک و با نظارت و گفتگو از میان متقاضیان آنهایی را که دارای استعداد، نوآوری و ابتکارند انتخاب کند، زیرا در غیر این صورت وقت و بخش اعظم انرژی خود را تلف خواهد نمود. از این رو او نامه مشروحي

او عاشق فضای باز طبیعی بود و می‌گفت چهار دیواری کلاس موجب محدودیت تأثیرپذیری انسان می‌شود. به همین دلیل به اتفاق تابستانها به چاندز فورد، کنار رودخانه برندی و این، که حدود ۱۲ مایل با آتلیناش در ویل مینگتون فاصله داشت، می‌رفتند. او طرحی را به رییس دانشگاه در کسل پیشنهاد کرد که مورد قبول واقع گردید و بر اساس آن مقرر گردید که برای کلیه هزینه‌ها شامل مسکن، غذا و لوازم کار منهای هزینه‌های شخصی و غیر ضروری به ده نفر از بهترین هنرآموزان ۱۰۰ دلار به طور ماهانه پرداخته گردد و خود پایل هم حقوقی دریافت نکند. کلاس در تابستان سال ۱۸۹۸ شروع به کار کرد. و این کلاس و کلاس تابستانی سال بعد در یادمان هنرجویان خوش شانسی که موفق به شرکت در آنها بودند چون گنجی باقی ماند. در آن فضای باز روح بی‌کران طبیعت و همچنین پرتوهای نور طبیعی تجربه ماندگاری در ذهن هنرجویان به جای گذاشت و کارهای شایسته فراوانی هم ارائه شد. بخشی از گزارش کار دوره تابستانی ۱۸۹۸ که پایل به رییس در کسل نوشته است به شرح زیر است: «گرچه تعداد کارهای انجام شده هنرجویان در تابستان گذشته برای برگزاری یک نمایشگاه ممکن است خیلی زیاد نباشد، ولی از بسیاری جهات به بالاترین حد خواسته‌های دانشگاه نایل گردیده‌اند. نخست هنرجو به طور فردی موضوع خاصی را برای دوره تابستانی

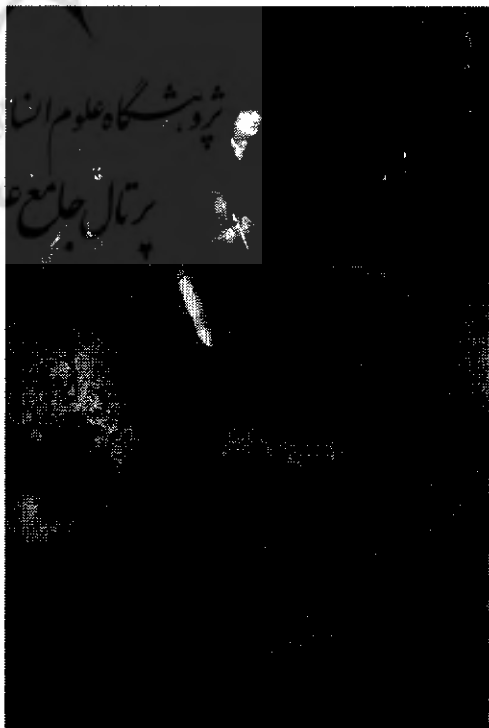

200 YEARS AMERICAN ILLUSTRATION

به رییس درکسل نوشت و از ادامه کار در دانشگاه معذرت خواهی نمود و از آن پس طرح خاص خود را به اجرا گذاشت.

هنرکده پایل در حاشیه ویل مینگتون در زمین جاناری قرار داشت. ساختمان دو طبقه آن هم متناسب کلاس ساخته شده بود؛ سه واحد آتلیه و اطاق خواب و نیازهای سکونت. در اینجا همه چیز بدون اتلاف وقت زیر نظرش قرار داشت و در هر ده دقیقه می توانست به هنرجویان خود سرکشی کند. این تاسیسات عملاً مجانی در اختیار هنرجو قرار می گرفت. مثلاً در سال ۱۹۰۲ ماهیانه ۴/۹ دلار در ماه از هنرجو دریافت می شد. تمام تشکیلات هنرکده به وسیله معاون پایل و دو نفر از هنرجویان برجسته او به نامهای استانی آرتورز و فرانک شونوراداره می شد. در آن خانه از حضور و غیاب، نمره و گواهینامه خبری نبود.

از ابتدای تشکیل کلاس خصوصی در محاصره متقاضیان قرار گرفت. از میان بیش از ۳۰۰ نفر فقط چند نفر می توانستند در یک سال پذیرفته شوند و به ندرت اتفاق می افتاد که جای خالی پیدا شود. به نظر می رسید که پایل با افسون خود نهال خلاقیت را چنان در نهن هنرجویان می کارد که برای تمام عمر باقی باشد. به طوری که بیشتر آنها پس از ورود به بازار کار تصویرسازی، با چهره ای درخشان مشخص می شدند و بجز تعداد بسیار کمی همه آنها در صحنه مطرح بودند. با این که پایل در زمینه آموزش و تصویرسازی بی نهایت با استعداد بود، ولی در هیچ کدام مدرک تحصیلی رسمی نداشت. از این رو، او برای پشتیبانی از هنرجویانی که به حد بلوغ کار حرفه ای می رسیدند، سعی می کرد با معرفی آنها به بازار تصویرسازی، هدیه خدا حافظی بدهد. بیشتر این هنرجویان جوانانی بودند در حدود بیست سال مانند: نول کانورس وایت، ویلیام ایل وارد، فیلیپ گردوین، جرج هاردینگ، تورنتون اوکلی و هاروی دون. این گروه هنرجویان، مرکزی برای بدنه گروه فارغ التحصیلان کلاس پایل را تشکیل دادند. پس از چند سالی گروه دیگری به آنها پیوست. این گروه که به مرکز در حال رشد جوانان پیوسته بود شامل افراد مسن تری بود که از کار حرفه ای خود راضی نبودند و می خواستند با بهره گیری از این مربی مشهور شایستگی های حرفه ای خود را ترقی دهند. آنها آتلیه خود را نزدیکی هنرجویان جوان تر برپا نمودند و جدا از آنها به یادگیری می پرداختند. در میان آنها کسانی چون ارنست پیکسوتو، هنری سولن، آنتون اتویش، جان ولکات ادامز، داگلاس دوئر و انوارد ویلسون بودند.

200 YEARS AMERICAN ILLUSTRATION

نیوجرسی و پس از آن در مدرسه هنر گراند سنترال در شهر نیویورک به تدریس مشغول بودند.

هر چهار نفر فوق الذکر با الهام‌های هوارد پایل عاشق انتقال شوق خلاقیت در شاگردان با استعداد نسل پس از خود بودند. آن چهار نفر شخصیت‌های کاملاً متفاوتی داشتند و بازتاب تفاوت‌هایشان در آموزش‌های آنها مشهود بود. اندام آموزشی پایل در یک مسیر و در چهارچوب قواعد خاصی تکیه نداشت. او گرایش خود را با آخرین واکنش شاگردانش سازگار می‌کرد. هاروی دون هم از نظر تصویرسازی و هم از نظر آموزشی نزدیک‌ترین شباهت را با پایل داشت. او به طور شگفت‌انگیزی گرایش‌های حماسی را با جذابیت‌های روحانی در کار خود آمیزش می‌داد و کارهایش، روحیه‌سازترین تاهثیر را در شاگردانش به وجود می‌آورد و شمار زیادی از استعدادهای شکوفا شده زیر نظر او پرورش یافتند مانند: دین کرانول، هارولد ون اشمیت، سائول پتر، ماریو

پروشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

کوپر، جان استیوارت کوری، آرتور فولر و آلبین هنینگ.

به هر صورت آثار روزهای براندی و این، حتی پس از بازنشستگی آن چهار نفر در حال گسترش بود. هاروی دون با شاگردانش در حال پیش رفت بودند. دین کرانول و جرج هاردینگ در آکادمی هنرهای زیبای پنسیلوانیا همراه هنرجوی پیشین انوارد شنتون و تورتون اوکلی در مدرسه موزه پنسیلوانیا به اتفاق هنری پیتر، آموزش‌های پایل را به دیگران منتقل می‌کردند. این آموزش‌ها شباهتی به یک فرمول بسته‌بندی شده نداشت، بلکه انتقال یک احساس مسئولیت اجتماعی، خلاقیت تجربی و انگیزه طراحی بسیار زیاد برای انسانی بود که می‌خواست دنیای خود را از دریچه تصویرسازی برای دیگران نمایش دهد.

● ادامه دارد

برنامه کار پایل با گروه اخیر جدا از برنامه معمول کلاس بود و بیشتر به داوری و بیان اشکالات فردی هر یک از آنها در زمینه تصویرسازی و خطنویسی می‌پرداخت. ولی خیلی از آنها آموزش هم می‌دیدند. ویولت اوکلی، در آکادمی هنرهای زیبای پنسیلوانیا به تدریس در کلاس هنرهای تزئینی مشغول گردید. فرانک شونور و استانی آرتور، کلاسهای آموزش نقاشی دایر کردند و ویلیام ایل وارد، در مدرسه هنری نیوآرک به تدریس مشغول گردید. این چهار هنرجوی اولیه پایل در طول سالها تدریس، دوران پرباری را در کلاسهای خود پیش‌کش نمودند و عبارت بودند از: جرج هاردینگ که در آکادمی هنرهای زیبای پنسیلوانیا مشغول بود، والتر ایورت در مدرسه هنر موزه پنسیلوانیا و پس از آن در مؤسسه اسپرینگ گاردن فیلادلفیا، تورتون اوکلی در مدرسه موزه هنر پنسیلوانیا و هاروی دون در مدرسه خصوصی خود در لئونیا